

Okland, bog te video!

EKSKLUZIVNO – „PANČEVAC” SA SVETSKIM ŠAMPIONIMA

Antonov i Gajić

Milan Gajić i Nemanja Antonov standardni članovi fudbalske reprezentacije Srbije koja je pokorila planetu

„Projektovani” za titulu

Čuda se sigurno ne događaju. Ona se stvaraju. Jedno takvo veliko čudo, na radost i ponos cele nacije, nedavno nam je priredio selektor omladinske fudbalske reprezentacije Srbije Veljko Paunović, naravno, zajedno sa svojim „vojnima”.

Popularni Pačko je okupio ekstratalentovane dečake, pažljivo ih selektirao i krenuo u mukotrpan posao, ali s jasno isplaniranim ciljem – osvojiti planetu. I uspeo je!

U dalekom Oklandu, na drugom kraju sveta, na Novom Zelandu, Srbija je osvojila titulu šampiona. Taj 20. jun ostaće zlatnim slovima upisan u svim sportskim almanasima, taj dan nikada neće zaboraviti mnogi Pančevci, a naročito Milan Gajić i Nemanja Antonov, standardni članovi ekipe koja je u velikom finalu pobedila veliki Brazil sa 2:1.

Foto: Facebook – Nemanja Antonov

Sada tandem OFK Beograda, naši sugrađani su bili neprelazni bedem svetskog prvaka – reprezentacije Srbije. Njihovo carstvo su desna i leva strana fudbalskog terena. Milan Gajić i Nemanja Antonov su uložili sebe u veličanstven trijumf. Godine teških treninga, neizvesnosti, ali i velikih odricanja pretočene su u pehar namenjen najboljima na svetu.

Te momčine su učinile da se i mi, Pančevci, osećamo ponosnije nego ikad. Nema tog istinskog poklonika sporta kome 20. juna, nešto posle devet sati ujutru, nisu krenule suze radosnice. Onako, same od sebe. Samo gledajući te naše divne dečake kako se penju na krov sveta. Hvala vam, majstori!

Foto: Facebook/Nemanja Antonov

Odmah posle veličanstvenog dočeka u Beogradu i pesme sa već čuvenog balkona, naši sugrađani, sada svetski a naši, Milan i Nemanja, ekskluzivno za „Pančevac” ispričali su kako je „iskovano” svetsko zlato, na drugom kraju planete, u dalekom Oklandu, na „samo” tridesetak sati leta od Beograda.

– Veljko nas je „projektovao” za ovu titulu. Selektor je ekipu, s malim izmenama, okupio još pre tri godine. Na prvom sastanku smo gledali snimak zlatne generacije koja je 1987. godine u Čileu postala prvak sveta i zacrtali da ćemo i mi pokušati da se domognemo trona – počeo je priču Milan Gajić, momak koji je rođen 28. januara 1996. u Vukovaru, a već 1997. godine postao je Pančevac.

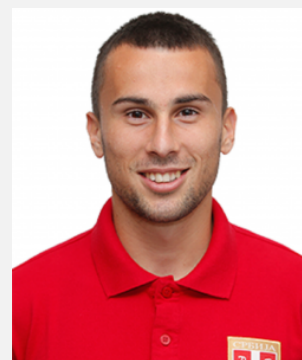
Momci su na Novi Zeland otišli deset dana pre početka svetskog šampionata, kako bi mogli da se priviknu na novu klimu, ali i veliku vremensku razliku. Na Novom Zelandu je deset sati više nego u Srbiji.

Nemanja Antonov

– To je najgorih deset dana. Bili smo smešteni u nekoj vojnoj bazi u Oklandu, koja se nalazi na 40 minuta vožnje kolima od centra grada. Pravi karantin. Trenirali smo jednom dnevno, a posle podne smo gledali video-snimke i analizirali rivale. Milan i ja smo bili cimeri, ali u dvoipokrevetnoj sobi, jer nam je svakodnevni gost bio Stefan Milošević, koji je izuzetno nizak, pa smo se tako šalili na njegov račun – priča Nemanja Antonov, momak koji je rođen 6. maja 1995. godine u Pančevu.

U reprezentaciji Srbije je vladala fantastična atmosfera. Momci su disali kao jedan, pa nije bilo razočaranja ni posle početnog poraza od Urugvaja u grupi. Redom su posle toga padali Mali (2:0), Meksiko (2:0), Mađarska u osmini finala, pa SAD, pa opet Mali u polufinalu i na kraju veliki Brazil.

Milan Gajić

– Posle Urugvaja smo bili zadovoljni kako smo igrali. Nismo bili razočarani. Iako nam je poraz teško pao, nismo klonuli, Veljko nam je ulio novu dozu samopouzdanja. Jednostavno, znali smo da nije gotovo. Mali nam je zadavao mnogo muka, to je najbolja afrička ekipa. Ostaće mi u sećanju ona prečka protiv njih, žao mi je što lopta nije ušla u gol, ali to sad i nije tako važno. Prelomna je bila utakmica s Mađarima. Kada smo nju dobili, znali smo da ćemo biti svetski šampioni – sa osmehom se priseća Gajić.

Utakmice u grupi naši fudbaleri su igrali u Danedinu, gradu koji je udaljen 1.042 kilometra od Oklanda. Posebno ističu da su dobijali veliku podršku od

naših ljudi na Novom Zelandu. U finalu u Oklandu je bilo 25.000 ljudi, stadion je bio krcat.

– Zaista smo osetili da nismo sami. Posebno sam se oduševio kada sam video transparent s natpisom „Antonov Kačarevo“. To je delo mojih tetaka iz Australije, koje su došle da nas bodre. Naš vatreni navijač bio je i Bane Ivanović iz Oza, kako smo ga zvali, stalno je bio s nama. Što se tiče nekog individualnog poteza na šampionatu, mogao bih da izdvojim detalj kada sam fudbalerima Mađarske proturio loptu kroz noge – ponosno kaže Nemanja.

Iako veoma mladi, naši sagovornici ističu da se nisu uplašili Brazila. Za finale su se spremali kao za svaku drugu utakmicu. Jednostavno, izašli su na teren i – pobedili. Oni imaju energiju šampiona, oni znaju svoj put, oni su uložili godine truda da bi stigli do ovakvog uspeha. Milana i Nemanju je fudbal uvek nekako spajao. I sada su nerazdvojni. Iako više „ne mogu da se gledaju“, ipak su zajedno otišli u Budvu na mini-odmor.

– Počeo sam da treniram u Školi fudbala AS, u mom Kačarevu, 2005. godine. Prvi trener mi je bio Slobodan Anđelović, popularni Spaske, a posle dve godine preselio sam se u Dinamo, pa sam godinu i po dana odigrao i u Bežaniji i sada sam u OFK Beogradu. Naravno, želim da spomenem trenere koji su uticali na moj razvoj – to su Željko Markov, Vladan Isailović i Slavko Matić. Za

OFK Beograd sam debitovao, na zahtev Zorana Milinkovića, sadašnjeg trenera Partizana, 26. maja 2013, na utakmici s BSK-om. Ako treba da se prisetim neke utakmice u Superligi koja mi je zasad najdraža, neka to bude meč s Partizanom, na njegovom stadionu, kada je bilo 1:1 – „premotava“ put od svojih početaka do svetskog trona Nemanja Antonov.

Iako sada obojica imaju vozačke dozvole (mada neko vozi bolje, a neko lošije), naši sportski heroji su na treninge na Karaburmi uglavnom putovali autobusom. I uspeli su da usklade obaveze u klubu i školi.

– Ja sam počeo da treniram sa sedam godina u Dinamu, kod Živka Maravića, a posle mi je jednu sezonu, zajedno s Nemanjom, trener bio i Željko Markov. Igrali smo tada u Ligi petlića Beograda, Zvezda i Partizan su nas pobeđivali i sa 14:0. Ipak, već druge sezone smo harali, postigli smo najviše, a primili najmanje golova. Za prvi tim OFK Beograda debitovao sam 10. avgusta 2013, takođe kod Kize Milinkovića. Pobedili smo tada Voždovac s 1:0. Ipak, posebno mi je ostala draga utakmica na „Marakani“ prošle sezone, kada je Zvezda osvojila titulu. Izgubili smo sa 4:2, ali bio sam strelac jednog gola – priseća se svojih početaka „dvojka“ svetskog šampiona – Milan Gajić.

Šta su napravili na Novom Zelandu, momci su uvideli tek po povratku u Srbiju. Opšta euforija na beogradskim ulicama, dok su otvorenim autobusom krstarili glavnim gradom, ekspanziju je doživela pred čuvenim balkonom. Oko 50.000 ljudi došlo je da pozdravi nove svetske šampione. Zaslužili su to. Ma, zaslužili su oni i mnogo više. Oni su heroji nacije, ponos Srbije. Pačkovi klinci, tim snova, ekipa u kojoj su neizostavni jedan Pančevac i jedan Kačarevac – Milan Gajić i Nemanja Antonov. Najbolji na planeti!

A. Živković

FUDBALSKI BOMBARDER

Velike zasluge za uspeh Milana Gajića svakako ima i njegova porodica. Otac Veljko, profesor u pančevačkoj gimnaziji, i majka Brankica preživljavali su na svoj način svaki sekund svake utakmice na Novom Zelandu.

– Neki pokušavaju da uporede Milana sa Sinišom Mihajlovićem. Ali ja ne bih da ga opterećujem takvim pričama, neka on ide svojim putem. Istina je, moja supruga je iz Borova, naši kumovi se dobro znaju s Mihom. Milan je, baš kao i Siniša, prvo počeo u napadu, pa je završio kao defanzivni igrač. Većinu golova je postigao iz prekida, šut mu je baš razoran. Ima neke sličnosti, ali ne bih mnogo o tome. Želeo bih da dodam da je Dule Stojanović doveo mog Milana u OFK Beograd, pa da spomenem Sašu Kljajića, koji mu je bio jedan od trenera i

uvek ga je bodrio, čak i onda kada nije išlo najbolje. Sada se kockice polako slažu, ali najvažnije je da Milan napreduje i da je srećan. On je skromno dete. Proveo je lepo detinjstvo u Pančevu, i dalje živi s nama u iznajmljenom stanu – kaže Veljko Gajić, kome je u osiječkoj Gimnaziji profesor fizičkog, a kasnije i trener u lokalnom Metalcu, bio Ljupko Petrović, koji je s Crvenom zvezdom osvojio Kup evropskih šampiona 1991. godine.

PONOS KAČAREVA

Kačarevo, mesto sa osam hiljada stanovnika, sada je i svetski poznato zahvaljujući Nemanji Antonovu. U porodičnom domu tog sjajnog momka svaku utakmicu na Novom Zelandu s velikom pažnjom pratili su njegovi roditelji Marica i Nebojša, sestra Nataša, ali i deda Boris, koji je specijalno došao iz Nemačke da bodri unuka, a posle velikog trijumfa otišao je u centar Kačareva da časti za titulu koju je osvojio njegov unuk.

Foto: Facebook / Dom kulture

Kačarevo

– Neverovatno. Svaka čast momcima. Nemam reči da čestitam svima koji su zajedno s Nemanjom uspeali da ostvare san koji ni mnogi veliki fudbalski majstori u svojim bogatim i uspešnim karijerama nisu ostvarili. Ovi momci godinama zajedno nastupaju, a pored fudbalskog kvaliteta imaju jedinstvo i veliku volju, što je selektor Paunović na najbolji način pretvorio u pobednički rezultat – rekao je Nebojša Antonov, koji je svojevremeno ostavio dubok trag igrajući za Jedinstvo Stević.

Tog 20. juna majka Marica se sa suzama radosnicama non-stop javljala na telefon i primala čestitke od prijatelja i rođaka iz Republike Srpske, Amerike i svih krajeva Srbije.

Tako i treba. Pa ne postaje se svetski šampion svakog dana. Kačarevo, ali i fudbalski klub AS, mogu se ponositi time kakvog su igrača podarili Srbiji.

B. S.